

Для Дари, Мирося
і всіх вигадників історій

ЗМІСТ

Няня навиворіт.....4

Понеділок. Коли повний капець6

У череві Велетня.....8

Вівторок. Коли овочі заговорили 13

Великий страх Арчімбольдо 15

Середа. Коли все можливо 19

Усе можливо, якщо ти Бичок 22

Четвер. Не роби як усі 27

Блогерка-Коза..... 29

П'ятниця. День #не_хочу 35

Принц-Жабун..... 38

Князівна і Змій 44

Субота. Яка ще не настала 50

Субота. Яка вже настала 52

Язик, що втік..... 54

Неділя. Коли батьки повернулись..... 59

НЯНЯ НАВИВОРІТ

— Це несправедливо! — в один голос вигукнули діти.

Марко і Руся сиділи на дивані у вітальні й супили брови.

Осінні канікули вони мали провести всією сім'єю на морі. Плавати з масками, розглядати корали, сьорбати напої з льодом через трубочку. Це мав бути найкращий тиждень у їхньому житті. Але маму і тата запросили на наукову конференцію кудись далеко. А дітей туди брати не можна. Тож Марко і Руся мусили лишитися вдома.

— Поки нас не буде, про вас подбає Марія Стефанівна. Вона працювала в найкращих приватних школах світу. А тепер навчає дітей українських науковців, — розповідав тато, поправляючи окуляри.

Поки говорив, тричі поправив! Значить, нервується.

— Це буде найгірший тиждень у нашому... — не встигла Руся закінчити фразу, як входні двері розчахнулись і на порозі з'явилася вона.

— Моє панування, любі шані та шанове! Я — Стефанія Маріївна, і зі мною ваші діти будуть у повному кап'єці, тобто в *повній безпеці*!

Марко і Руся мовчки презирнулися: вона справді переплутала своє ім'я, чи це їм почулось? Вигляд пані Стефанія мала ого-го який: на голові — капелюх-кубло, плащ, мабуть, іще вчора був шторою, а черевики радше нагадували дерев'яні човни, а не взуття. Мама ні слова не мовила, лише мовчки вовтузилася з валізами. Тато знову поправляв окуляри.

— Діти, ми будемо розмовляти по відеозв'язку щодня. Ви й не помітите, що нас немає вдома, — намагався підбадьорити їх батько.

— Який ще відеозв'язок? Гаджети шкодять дітям! Це буде тиждень без вай-фаю, — заявила пані Стефанія і рішуче висмикнула

провід з модема. — Я ж писала вам листом: у мене ґаджетофобія! Та не страшіться так, не буде тут жодного ай-я-яю, я вам обіцяю!

І перш ніж діти встигли щось сказати, їхні смартфони зникли у велетенській торбі пані Стефи.

«Це буде навіть гірше, ніж найгірший тиждень у нашому житті», — одностайно подумали Марко і Руся, а тоді пішли й зачинилися у своїй кімнаті.

і КОЛИ ПОВНИЙ КАПЕЇЦЬ

Маркові й Русі точно не потрібна няня. Так собі думає Руся. Їй вісім, вона вміє зварити макарони і знайома з усіма касирками місцевого супермаркету. Руся знає: будь-яку проблему можна розв'язати, якщо в тебе є смартфон та інтернет. А якщо нема ні того, ні того — тоді що?

Марко теж уже не малюк: він сам зав'язує шнурки, сам робить какулі-підтерулi та навіть має власні кишенькові гроші. Правда, він боїться темряви й завжди бачить спершу темний бік справи. От і зараз Марко лежить на підлозі та перераховує їхні з сестрою нещастя.

— На море не поїхали — один. Батьки далеко — два. Ні телефонів, ні інтернету в нас нема — три. Зате є Стефанія Маріївна. Це повний капейць! Русю, що ж нам робити? — мало не плаче Марко.

Бем-м-м-бем-м-бем! Їхню розмову перебило гучне бемкання. Так, наче хтось гепав ложкою по каструлі. Діти вибігли з кімнати й побачили: Стефанія Маріївна марширувала коридором і справді гатила ложкою по каструлі.

— Діти, запам'ятайте правила цього тижня! Перше: коли я отак гепаю ложкою, це означає, що час їсти, іти гуляти або мені просто закортіло трохи галасу, — і пані Стефа вгатила по каструлі так, що дітям аж заклало вуха.

— Друге: ви ніколи не п'єте какао з маршмелоу, а тільки маршмелоу з какао. І ніколи не їсте грінку з варенням, а тільки варення з грінкою. Це ясно? — вона пильно подивилася в очі Маркові й Русі.

Діти, досі трохи оглушені бемканням, лише кивнули головами.

— Третє: я не читатиму вам книжок на ніч — лишаю цю справу батькам! Замість книжок я маю сотні історій ОТУТ, — вона показала пальцем на свою голову.

Тепер на голові був не капелюх-кубло, а ціла копиця волосся, з якої стирчав олівець, а зверху виднівся почеплений на лобний ліхтарик.

— Це мої залізні правила. А якщо вони вам не подобаються, можна придумати інші! На те вони й правила, — виголосила пані Стефа.

— Таки повний капейць, — пробурмотіла собі під ніс Руся.

— Ану швидко під ліжко! — раптом скомандувала пані Стефа і помарширувала у дитячу спальню. — До речі, забула оголосити четверте правило: історії на ніч не можна слухати, лежачи в ліжку. Тільки під ліжком!

Вона клацнула налобний ліхтарик і спритно поповзла, витираючи своїм одягом пилку з підлоги. Діти приречено полізли за нею.

У ЧЕРЕВІ ВЕЛЕТНЯ

У череві Велетня було слизько. П'ятеро братів і сестра ніби залізли всередину здорового слайму.

— Мені темно! — скиглив брат Стрибай.

— Мені смердючо! — нюняв брат Танцюй.

— Нам страшно! — захнюпали всі брати хором.

— Мені теж темно, смердючо і страшно! Але нюнькати я не буду! — вирішила сестра Не-Скисай. — Цей Велетень-ненажера ще не знає, кого він нажерся! Хто хоче зі мною пострибати?

Гоп-гоп! Сестра Не-Скисай і брат Стрибай заповзялися гоцати в животі велетня, як на батуті.

— Ну як тобі, Велетню? Нам — весело! — гукнули діти, стрибаючи все вище й вище. У Велетня аж гикавка почалася.

— Мені треба розім'яти руки, — схопився брат Боксуй. — А живіт Велетня скидається на велетенську боксерську грушу! Гуп-гуп!

— Він ще не чув, як я співаю! О-о-о-о! У-у-у-у! — брат Співай загорланив так гучно, що Велетень аж рота роззявив.

— Бракує спецефектів! — заявив брат Моргай, який міг переморгати очима будь-кого. Але в череві Велетня темно, тож він дістав свій моргай-ліхтарик: Клік-клац! У Велетня заблিমали очі, вуха і навіть ніздрі.

